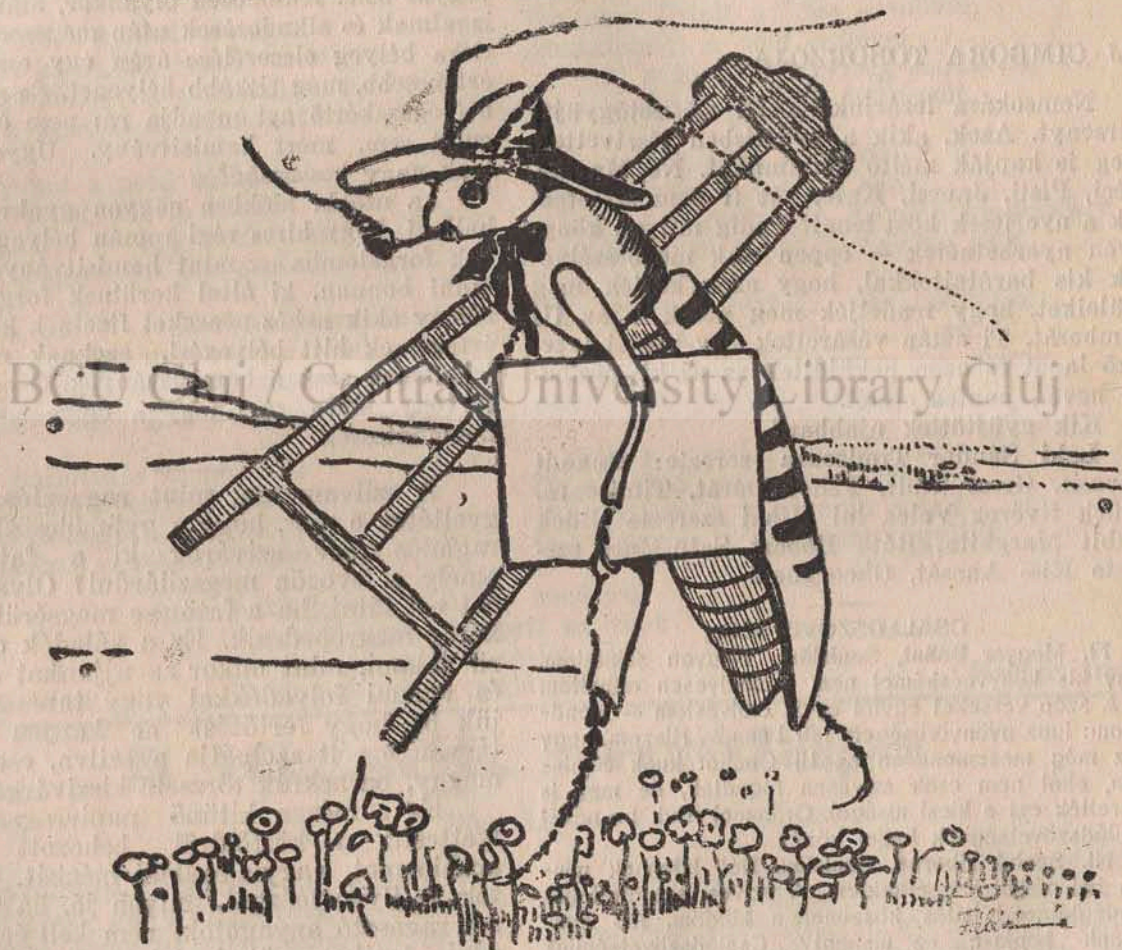

AZ ÚJ CIMBORA

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR
SZERKESZTI ES KIADJA:
F. LÁSZLÓ MARCELLA

KÉSZÜLŐDES AZ ÚJ CIMBORA NAGY RAJZKIÁLLÍTÁSÁRA.

— Hm! hm! Miket hall az ember — akarom mondani a bogár nép. Ezek az ebadta kis cimborák nagy rajzkiállításra készülnek. No-no, tán csak nem Clujra készülnek? Amilyen életrevalók, ügyesek, én mondom: Bogár Miska, hogy meg sem állnak Clujig. De nem fecsegek itt tovább, megyek ki a rétre, a patak mellé, tudom Istenem, hogy olyan kép egy sem lesz azon a híres kiállításon, mint amelyet majd én küldök innen a rétről.

APRÓSÁGOK — TÁRKASÁGOK

FELHIVÁS A HATRALÉKOS ELŐFIZETŐINKHEZ.

Kérjük hátralékos előfizetőinket, hogy elmaradt előfizetési díjaikat beküldeni mielőbb szíveskedjenek. Az Uj Cimbora léalapja az előfizetők pontosságától függ.

UJ CIMBORA TOBORZÓJA.

Nemsokára lezárjuk a II. előfizetőgyűjtő versenyt. Azok, akik a gyűjtésben résztvettek, meg is kapják méltó jutalmukat. No Marika, Béci, Pisti, Janesi, Kató, hát ti nem szeretnétek a nyertesek közt lenni? Pedig milyen könnyen nyerhetnétek — éppen csak megbeszélnétek kis barátaitokkal, hogy azok kérjék meg szüleiket, hogy rendeljék meg nekik is az Uj Cimborát. Ti aztán vásároltok egy postai levelező lapot és azon bekülditek az új kis cimborára nevét, pontos címét.

Kik gyűjtötték ujabban?

Laki Sándor Timisoara szerezte: Gmandt Janesit, Gross Tibit, Fehér Dórát, Timisoara. Glück fivérek Valea lui Mihai szerezte Glück Pubit Marghita, Róth Róbert Satu-Mare szerezte Kiss Ancsát, Gheorgheni.

CSALÁDSZÖVETSÉG.

Fi. Magyar Bálint, Sanislău. Nagyon sajnáltam, hogy kis könyvecskémet nem személyesen adhattam át. A szép verseket egytől egyik elolvastam — mondhatom: igaz gyönyörűségem lett bennük. Hiszem, hogy lesz még mesemondása az Uj Cimboráknak Sanislăun, ahol nem csak szívesen fogadták, de meg is szerették ezt a kicsi újságot. Örömmel írjuk be nevét Családszövetségünk tagjai közé.

Ni. Szabó Tiborné, Sanislău. Há! Istennek minden baj nélkül hazaérkeztem. A szíves, szerető vendéglátásért hálás köszönetem küldöm. Kis cimboránk kapja-e az újságot? Családszövetségünk aranykönyvébe beírtuk neveteket.

AZ UJ CIMBORA a közeljövőben országos gyermek-rajzkiállításra készül s ez alkalmából felkérjük az iskolák vezetősegeit, hogy vegyenek részt a rajzkiállításon és 7 évtől 14 éves korig küldjék be hozzánk lehetőleg június 1-ig a gyermekek rajzait.

Bélyeggyűjtés

De ám bélyeggyűjtő kis cimborák, nem mindig öröm a bélyeggyűjtés. Néha öröm is vegyül bele. Különösen olyankor, amikor nagy izgalmak és alkudozások után megszereztek egy ritka bélyeg elcserélése árán egy esetleg még értékesebb, még ritkább bélyeget. És akkor egy bélyegszakértő azt mondja rá: nem ér egy piculát sem, mert hamisítvány. Ugye ez már csak nagy bosszuság?

Az utóbbi időkben nagyon gyakran lehet hallani, hogy híres régi román bélyegek kerülnek forgalomba — mint hamisítványok. Nem tudni honnan, ki által kerülnek forgalomba s bizony akik nehéz pénzeket fizetnek ki egy-egy értékesnek hitt bélyegért, azoknak nagy kárt jelentenek ezek a hamisítványok. S eddig még törvény sincs rá, hogy a bélyeghamisítókat megbüntessék.

A szilvamézga, mint ragasztószer. Figyeltétek e már, hogy a gyümölcsösben néha ragadós nedv szivarog ki a fatörzsből, amely a levegőn megszilárdul? Olyankor lehet ezt látni, ha a fatörzse megsérül vagy a kéreg megrepedezik. Ez a váladék olyanszerű valami, mint mikor az ujjunkat elvágjuk és valami folyadékkal vagy tapasszal kenjük be, hogy fertőzést ne kapjon a seb. Ugyan e célt szolgálja a szilva, cseresznye, meggy, barackfák törzsein kiszivárgó mézga.

Ez a mézga kitűnő papirragasztó; helyettesíti a külföldről behozott gummi-arabicumot, vagyis arabiai mézgát. Gyűjtésük az ilyen mézgát, milyen jó, ha van kéznél ragasztó anyagotok, nem kell érte pénzt adni. Amikor szükségetek van rá, langyos esővízben áztassátok be.

A satu-marei és kömyékbeli kis cimborákat külön is kérjük, hogy gyűjtsék az Uj Cimborának az itthoni mézgát. Viszonzul valami ajándékot kapnak majd érte.

Éjjel az őserdőben

Elbeszéli egy Délázsiaiban élő magyar testvérünk.

— Ez sem gondolta volna, hogy a szeméi milyen jó célpontok voltak. Anélkül, hogy tovább is törődtek volna a lelőtt párduccal, tovább folytatták az utjukat és végül reggel három óra felé elérték a moi-ok falát. Ez a fal a valóságban nem is volt fal, hanem egy kőrakás, ami a moi-ok tartományát határolta el az annamiták földjétől. A fal kb. 200 km. hosszú és néha eléri az öt méter magasságot, de vannak szakaszok (ahol nem lehet követ találni), ahol nem magasabb, mint két méter. Felmásztak a falra és megpihentek. Hongot kezdte a gyomra arra figyelmeztetni, hogy nem vacsorázott és evett pár falatot. Rövid pihenés után megindultak a fal mellett északra és alig mentek egy óra hosszat, felfedezték az elefántcsorda csapását, amit nem volt nehéz megtalálni, mert ahol egy elefántcsorda elvonul, ott le van koppasztva minden és a kisebb fák bele vannak a földbe taposva. Tekintve, hogy a nap még nem jött föl, elhatározták, hogy a napfelkeltét megvárják a fal mellett és csak azután folytatják az utat, ha már világos lesz. Iráni tüzet gyújtott, hogy elzavarja a kellemetlenkedő szunyogokat. Hong ezalatt egy nagy lapos követ vízszintesre állított és végig feküdt rajta, hogy legalább egy negyedórát aludhasson. Iráni a fegyverét a keze ügyébe helyezte és türelmesen várta a napkeltét. A lábuk előtt terült el a hatalmas méretű erdő, ahol már már kezdtek ébredezni a nappali madarak, de még az éjjeli állatok sem pihentek el és olyan lármát csaptak, mintha kívülöksenki sem lett volna a föld kerekiségén. Egy órai várakozás után már elég világos volt és tudták volna folytatni az utjukat, de Iráni látva, hogy a gazdája milyen nyugodtan alszik, várt addig, míg a nap feljön. Alig, hogy a fénylő korong széle feltűnt a fák koronái felett, a hindu eltűszentette magát, amire Hong felébredt. Felállt és mialatt dörzsölte a szeméből az álmot, szemrehányóan jegyezte meg:

— Már előbb is felébredhettél volna, nem is hiszed, hogy milyen kemény ez a kő.

— De ennek dacára pihentél, jegyezte meg nyugodtan Iráni és kezdte az elemozsiás zsákot felnyitni, de Hong leintette:

— Hagyd az ennivalót, majd később eszünk. Adj valami innivalót, nagyon szomjas vagyok.

Miután ivott egy kis vízzel hígított rizspalinkát, lement a falról és figyelmesen kezdte szemlélni az elefántcsorda által hagyott nyomokat. Majd visszafordult és intett Iráninak, hogy jöjjön ő is le, amit a hindu rögtön teljesített is és ő belemarult a nyomok szemlélésébe. Megindultak a nyomokon és így tehettek legalább 200 métert, mikor megálltak és kérdőleg néztek egymásra.

— Na mit vettél észre Iráni? kérdezte Hong mosolyogva.

Hong ismét a nyomokra pillantott és pár pillanatig szó nélkül állt, végül beszélni kezdett:

— 29 elefánt, ezek közül négynek van kicsinye, legelészve haladtak északra.

Iráni helyeslőleg bólintott és gyorsabban kezdte a nyomokat követni, ami nem volt nehéz feladat, mert a növényzet le volt taposva és nem akadályozta őket semmi az előrehaladásban. Iráni talált egy pár banán fát, amikről érett gyümölcsfüzerek lógtak le és az egyikről letépett egy pár banánt, hogy reggelire legyen egy banánjuk is. Az ut két oldalán (mert valóságos utat tapostak az elefántok) kíváncsi majmok néztek a két siető vadászt és annyira biztonságban érezték magukat, hogy el sem menekültek. A fákon a lombok között fácskák ropdostak, amik láttára Hong szomorúan jegyezte meg:

— Ha lenne sörétes puskánk, reggelire ehetnénk friss peccenyét. Reggel nyolc óra felé a forróság már majdnem elviselhetetlen volt. A nap forrón süttött és semmi levegő sem volt. A fák leveleit még a legkisebb szellő sem mozditotta meg. Hong kezdte magát nagyon fáradtanak érezni, a fülei zúgtak, a homlokáról patakokban csurgott az izzadság. Már körül-

nézett, hogy alkalmas helyet találjon a pihe-
nésre, mikor velük szemben kb. 50 méternyire
szétváltak a bokrok és egy fekete tömeg tört ki.
Mind a ketten meglepődve álltak meg és mint
egy parancsszóra, az ut egyik oldalára ugrot-
tak. Előttük állt egy hatalmas rinocerosz.

Vigyázz Hong, azt hiszem, támadni akar.

Mire Hong nyugodtan adta ki az utasítást:

— Az lő először, akit megtámad.

A hatalmas vastagbőrű habozva állt pár
pillanatig velük szemben. Látszólag nem tud-
ta, melyiket válassza ki áldozatának. Kicsi
szemeivel hol egyikre, hol meg a másikra né-
zett. Végül Iránin kiütött a vadász szenvedély.
Fél térdre ereszkedett, célzott és lőtt. A lövés
alig dördült el és már is a rinocerosz feléje
kezdett rohanni. Az orrán levő szarvát a föld-
nek szegezve úgy tűnt fel, mintha az őserdőt

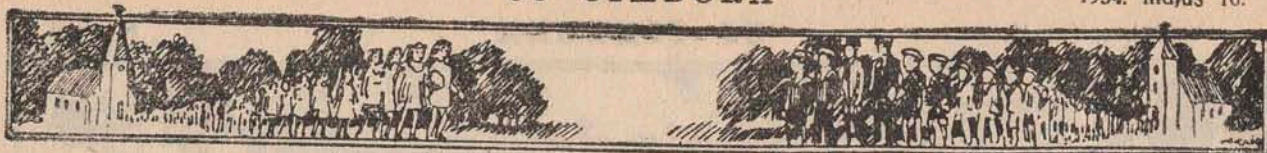
akarná felszántani. Iráni látva, hogy már
nincs ideje újra célozni és löni, átnézett az ut
másik oldalára, ahol Hong állt. Hong ott állt
nyugodtan terpesz állásban. A fegyver a vál-
lának fektetve. A fegyver csöve kísérte a moz-
gó célpontot. És mikor a hindu támadója nem
volt messzebb a kiszemelt áldozattól, mint 15
méter, lőtt. Az orrszarvúnak olyan nagy volt
a lendülete, hogy nem tudott megállni és to-
vább rohant. Iráninak csupán annyi ideje volt,
hogy egy hatalmas ugrással földre ugorhatott
a rohanó vad utjából. De alig hagyta el őket,
máris megállt. A fejét többször felemelte, mint-
ha erőt akarna magába önteni és egy panaszos
gurgulázó hangot hallatott. Végül elkezdett
imbolyogni a lábain és már-már összeroskadt,
mikor Hong átszólt Iráninak:

(Folytatjuk.)

BCU Cluj / Central University Library Cluj

A híres vadász, aki szörnyetegnek nézi a szegény darazsát

A TYUKUDVARBAN.

„Marci, Peti! jót gondoltam!
Van itt éppen tiz tyuk.
Repülésre valamennyit
Mindjárt megtanítjuk.“

„Szorítsátok azt a sárgát
Oda a sarokba!
Fogd meg Pali, ne kiméljed!
S hozd el ide nyomba.“

„Vagy még jobb, ha felrepited...
Dobjad ide rögtön!
Mert akinek két szárnya van,
Ne járjon a földön!“

Szegény sárga tyukanyócska
Pista felé lendül.
Repülőgép lesz belőle,
Ezt hiszik most szentül.

De a tyukunk földre esett,
Nem bírta a szárnya...
Lett erre a baromfik közt
Szörnyüségés lárma.

„Ez csak kezdet“ — mondta Pista.
„Meg kell ismételni!
Gyakorlat a fő, e nélkül
Nem sikerül semmi!“

Marci is ráveti magát
Egy szép kontyos tyukra.
Az is tüstént odajut a
Dicső légi utra...

Palinak is erre aztán
Felesillant a kedve...
Azonnal a kendermagost
Üldözőbe vette...

„Ejnye milyen riadalom!
Itt csak róka járhat...“
Szól az apa, s pálcájával
Az udvarra vágat...

„Mi ez itten? Nem teszed le!
Ejnye ti betyárok!
A tyukokat éppen mint a
Labdát dobáljátok?“

Csihi-puhi szól a pálcá...
Táncolnak most hárman...
Legjobban a kakas mulat
Ebben a nagy táncban.

Dezső bácsi.

Kutyaharapás

— Ferkót megharapta egy kis fekete kutya. —

Ferkót az édesanyja a harmadik szomszéd-
ba küldte salátáért. Nem kellett soká mennie,
hamar odaért. S még abban is szerencséje
volt, hogy Borsos nénit a kertben találta, a
paprika palántákat ültetgette a jól megöntö-
zött puha földre.

— Nyole leiért kért édesanyád salátát?
kérdezte kedvesen, barátságosan. S amig egy-
ről-másról kérdezte Ferkót, már meg is
rakta a kosarát salátával.

— Kezét csókolom, Borsos néni, köszönt
el aztán Ferkó, hogy a saláta árát kifizette.
Nem nézett ő sem jobbra, sem balra, hanem

kosarát kezében himbálva ment végig az ud-
varon. De a baromfiól mellől egyszerre kiug-
rott egy kis fekete kutya és morogva beleka-
pott a gyermek lábába. Ferkó nem sokat törö-
dött vele, kis ijedtség után alig észrevehető
sántikálással vitte haza a salátát. Édesanyja
azonban rögtön észrevette, hogy valami történt.

Miért húzod úgy a lábad, fiam? — kér-
dezte.

Ferkó csak úgy könnyedén vetette oda:

— Megharapott egy kis fekete kutya.

— Kutya? Hol? Merre? kérdezte ijedten
az édes anyja. Jaj Istenem, csak nem volt tán

valami baja annak a kutyának?

Éppen jött haza Ferkó édesapja a hivatalból, azonnal szóba került a dolog.

— Képzeld Dénes, mi történt Ferkóval, egy kutya megharapta.

— Hol? Merre? kérdezte az édesapa is, majdnem olyan nyugtalansággal, mint előbb az édesanya.

— Meg kell tudnunk, nincs-e valami baja a kutyának s Ferkót kézenfogva vitte vissza Borsosékhöz, ahonnan a salátát vásárolta.

A kutya gazdája, Borsos bácsi, öreg városi tisztviselő, nem tudott semmi közelebbit sem mondani a fekete kutyáról.

— Három nappal ezelőtt kérezkodett be hozzám, magyarázta s én nagyon megsajnáltam, hát helyet, szállást, ennivalót adtam neki. Többet én sem tudok róla.

— Akkor a kutyát meg kell vizsgáltatni az állatorvossal, jelentette ki Ferkó édes apja. S mentek egyenesen a városi főorvosi hivatalba, ahol a főorvosnak előadták a dolgot. Az megvizsgálta a gyermeket, láttelepet vett fel a harapásról és kiadta a rendeletet, hogy a kutyát a gazdája vigye be az állatorvosi hivatalba megfigyelés végett.

Ferkó szülei nagy nyugtalanságban töltötték a napokat: volt hát valami baja a kutyának, vagy nem volt? A harmadik napon értesítés jött, hogy a kutyán a veszettség jelei mutatkoztak, a gyermeket azonnal vinni kell Clujra a Pasteur intézetbe, hogy veszettség elleni szérummal beoltsák.

Az édesanya kétségbeesetten sirt és tördelte a kezét.

— Az én egyetlen gyermekem! Pasteurba kell vinni! Istenem, Istenem, mi lesz vele?

Ferkó édesapja is nyugtalan volt és ideges, de tudta, hogy még nincs semmi nagy baj. Sirásra meg éppen nincs ok. Mondta is:

— Ugyan ugyan lelkem, mire való ez a kétségbeesés? Hisz éppen azért fogom Ferkót a Pasteurba vinni, hogy minden bajt megelőzzünk. Csomagolj néhány szükséges ruhadarabot, egy kis utravalót, az esti vonattal utazunk.

Ferkó minderről a sok nyugtalanságról, aggódásról keveset tudott, nagymamájánál volt. Ugy üzentek érte, hogy rögtön jöjjön haza.

— Apuka megy este Clujra, téged is visz magával, ugyis régen szeretnél már odamenni — ezzel fogadta a hazatérő Ferkót az édesanya.

A félhetes vonattal el is indultak.

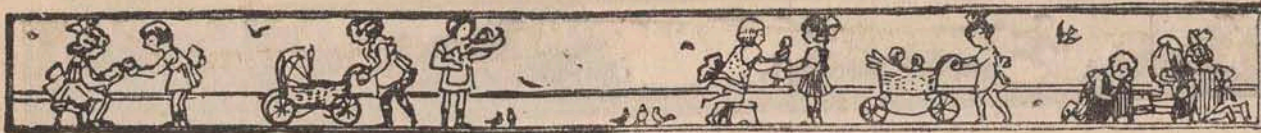
Ferkó édesanyja hősieen küzdött könnyeivel, még akkor is, amikor fiát megcsókolta a bucsuzásnál. De mikor hazaért s nem látta senki, kitört belőle a kétségbeesett hangos zokogás.

— Édes jó Istenem! — kulcsolta imára a kezét — őrizd meg az én drága kis fiamat a bajtól, a veszedelemtől.

És szívszorongva várta az első levelet, amelyet a Pasteurból irnak.

— Adta gézengúz Pistája — mindig rosszban löri a fejét. Nézzétek csak most mit talált ki?

Turdai mézes pogácsák

(Folytatás.)

Fábián: Nem tanultuk az iskolában.

Bartha: Nekem beszélt róla édes apám, hogy áruhában sokszor bejárta az országot.

Gazduram: Ugy ám! Mint Mátyás diák nem egyszer megfordult a nép közt. És mert látta milyen nehéz a népek, meg is becsülte a szegény embert.

Jóska: De miért öltözött áruhába, édes apám?

Gazduram: Azér fiam, hogy saját szemével lássa, nem nyomják-e el a nagy urak a szegény népet. Na oszt egyszer, auogy így áruhában járta az országot, Torda tájára vetődött. Így a tordaiak, ugy a tordaiak, hallotta emlegetni gyakran Mátyás király a vitézektől. Na ha itt járok, gondolta a király, megnézem miről is híres ez a város? Bement hát a városba. Ott ippen nagy vásárt tartottak.

Bartha: Hát már akkor is voltak nagy vásárok, András bátyám?

Gazduram: De vótak ám! Még akkor igazán. A nagy piactéren sorra rakodtak le az enyedi csizmadiák, a szatmári szürszabók, a kolozsvári takácsok, a szebeni ötvösök, a moldvai kucsmások. Meg Isztanbulból is eljutottak a bazárosok. Ott lamentáltak nagy bugyogósan a portékájuk mellett. Csak karatyoltak, csak karatyoltak. Vót aki értette, mit beszélnek, vót aki nem. Már én nem értettem vóna, ha fübe ütnek is.

Szabó: Én sem.

Gazduram: De hát nem csak törökül beszéltek ott, hanem cigányul, tótul, románul, németül, ki milyen nemzetbeli vót mind a maga nyelvét beszélte. Kínálgatták a portékájukat. Csipkét, selymet a leánynak, mézesbabot a pulyának. A legénynek rámás csizmát, menyecskének boglárt, nasfát. Hát, ahogy Mátyás jön, megy a vásárban, az egyik sátorbul kiszól egy pergő nyelvű asszonyság. Erre, erre vitéz uram. Itt árulják a jó tordai mézes pogácsát. Tessék vitéz uram, a török szultánnak is ebből szoktunk innepre valót küldeni. A török szultánnak? Mátyás nagyot nézett és megállt a sátor előtt. Már az igaz, hogy nagy cimboraságba nem vagyunk a török szultánnal. De ha ő tordai mézest vitet ünnepre valónak, én sem adom

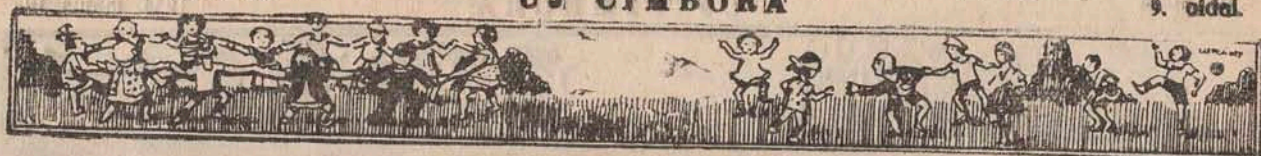
lejjebb. Adjon néném asszony egy fél pénzért abból a híres tordai mézes pogácsábu. A pergő nyelvű kofaasszonyság örömeben ugy megrakta Mátyás tarsolyát, hogy alig bírta cipelni. Egy fél pénz abban az időben nagyon sok pénz vót, egy kövér disztót is lehetett venni rajta. Mátyás aztán mig ment vissza Buda várába, mindig eszegette a tarsolyból.

Szabó: De hisz akkor nem is maradt neki a mézes pogácsából, mire Budavárba ért.

Gazduram: Dehogyan nem. Epp ezt akarom elmondani. Hogy mikor haza ért, a királyi palotában nagy örömmel fogadták. Ott vótak a főurak: Magyar Balázs, Kinizsi Pál, a Szilágyi Mihály uram, Rozgonyi, meg Kanizsay uramék. Mind drága szép ruhában, kardosan, mentésen. Mátyás király aztán elbeszélte, hun járt, hun nem járt, Turdán is a nagy vásárban. De a főurak hitték is, meg nem is. És hogy csakugyan elhigyjétek, hogy Turdán jártam, megkinállak benneteket abbul a híres tordai süteményekből. Így a király és kinyitotta a tarsolyát és mindenik főurnak adott egy-egy mézes süteményt, csak kettőt tartott meg, egyet magának, egyet pedig a királynénak.

Találjátok ki, hogy kerülhetett ez a kis Cimboránk ilyen magasra, hogy a ballábalával a hold sarlóját rugja?

A SANISLÁU-I MESEMONDÓ-DÉLUTÁN

Ott volt azon kicsi, nagy, aki csak el tudott jönni a faluból. Mert a mesét — ugyan hol szeretnék jobban, mint az egyszerű nép között? A mesét is, meg a nótát is. Csupa figyelem volt minden gyermekre, csupa ragyogás minden szempár, amikor a mese közben felcsendült Nótás Zsuzska első nótája:

Kis kertemben viola,
Babonás az illata.
Beleszáll a szívembe,
Sóhajtás lesz belőle.

Aztán a második, meg a harmadik nóta. A végén már a gyermekek is dalolgatták őket.

A mesemondó délutánnal kapcsolatosan tartották az új cimborák az ötödik nagy erdélyi rajzkiállításukat, amelyre meghívták az összes helybeli iskolákat. Érdekes volt a sanisláu-i iskolások rajz- és kézimunka versenye, amelyen I. díjat nyert a rajzból Gruber Klári kis cimboránk; I. díjat a kézimunkából Poszeth Monika, II. díjat rajzból Bokor János, kézimunkából Mohrer Anna és Láng Vilma. A mezőgazdasági jártékok (létra, szénvonó, nyírág-seprű, stb.) készítésében is többen kaptak jutalmat és dicséretet. Így Czumbel Lajos, Roskop János, Grandt Feri.

Szívesen és szeretettel fogadták Sanisláun az új cimborákat; megismertek bennünket és megszerettek. Mi ezt a megbeszélést azzal viszonzozzuk, hogy a kis cimborákat igyekszünk életrevaló, derék, becsületes emberekké nevelni.

Daloljatok kis cimborák.

ESTE VAN MÁR KÉSŐ ESTE . . .

Este van már késő este.
Pásztortüzek égnek messze.
Messze tájon, más határon,
Az alföldi rónaságon.

A faluban minden csendes.
Még az éj madár sem repdes.
Nyugodalom lakik benne,
Mintha temetőhely lenne.

KISÉRTÉS.

Egy kéményseprő fiacskája a hercegnő kastélyának kéményeit tisztította. Amint egyik fényes szobában a kályhát sepergette, szeme drága ékszereken akadt meg. Többek között megpillantott egy gyémántokkal ékesített aranyórát. Kezébe vette és sokáig bámulta. Amint nézte-nézegette, felébredt benne az ördögi csábítás, hogy ellopja az órát. A csábító lelkiismeret a következőképpen biztatta:

— „Vidd el az órát — mondá a csábítás ördöge — a hercegnő ugyanis elég gazdag. Te szegény vagy s csak tengeted az életedet. Ha az órát eladod, sok pénzt kapsz majd érte s gazdag ember lesz belőled.“ Azonban erre a csábításra megszólalt a jó lelkiismeret szava is: „Igen ám, csak hogy akkor tolvaj lesz a neved és az Isten hetedik parancsolatja azt mondja: ne lopj! A tolvajok — mondja a Szentírás — nem mennek be a mennyek országába. Tehát ne nyulj hozzá, ne emeld el!“

„De hiszen senki sem fogja megtudni, hogy elloptad“ — ingerelte tovább a gonosz lélek.

A tiszta lélek erre így válaszolt:

— „Az Isten tudná, hogy te tolvaj vagy és a lelkiismeretfurdalás sohasem hagyja nyugodtan. A jó Isten meghagyta nekünk, hogy a más jószágát ne kívánjuk.“

Ekképpen beszélt önmagával. Sokáig töprengett anélkül, hogy tudná, mit tegyen: vajjon a gonosz lélek csábításait, vagy pedig a tiszta lelkiismeret és az Isten szavát kövesse-e? Végre döntött: „Nem kell az óra“. Visszatette a helyére, kiséperte a kéményeket s miután elvégezte, hazament azzal a gondolattal, hogy senki sem látta a szobában.

A hercegnő azonban, aki a mellékszobában volt, mindent hallott és mindent látott, mert az ajtó kissé nyitva volt. Ha a fiúcska elemelte volna az órát, úgy benyitott volna a szobába, de mivel visszatette a helyére, nem mutatkozott előtte. Még az nap magához hívatta a fiúcskát. Miután eljött, megdicsérte és biztatta, hogy ezután is istenfélő legyen. Végül megkérdezte, hogy szereti-e a mesterségét, vagy nem volna-e kedve tanulni? A fiúcska szívesen lélekkal azon volt, hogy tanuljon. A hercegnő gondozásába vette. A fiúcska szorgalommal és becsülettel tanult. Nagy és szerencsés ember lett belőle.

Románból fordította:

Józsa János.

AHOGY KIS MUNKATÁRSAINK IRNAK.

A husvétkor hirdetett pályázatok ideje közeledik. Pünkösdi számunkban kezdjük meg a pályázatok közlését. A pályadíjnyertesek értékes szép díjakat fognak kapni. Hát csak igyekezzetek beküldeni a pályatételeket.

VERSESREJTVÉNY.

Van egy iparos, akinél
Majd mindennap vásárolunk,
De azt, ami a nevében van,
Nála sohasem találunk.

Ha azt árulná ez az iparos,
Ami benne van a nevében,
Akkor mi jó peccsenye helyett
Meszet ehetnénk szépen.

Karajos Irmuska I. g. o. t.

ORGONAVIRAGOM.

Szép orgonavirág, mért oly későn ébredsz?
Szívem epédve vár, hogy a tavaszi hirdesd.
Illatos kelyhednek illata szét árad,
Kedves, üde, bájos tavaszi virág vagy.

A napnak sugara fényt szór szirmaidra,
Tündöklőbb vagy mint egy fényes nagy palota.
Nincsen talán lélek, ki oly hideg lenne,
Orgonavirágom téged ne szeretne.

Temetőbe én csak orgonát ültetek,
Hogy tavasznak higyjem majd a siri esendet.
Álmodjak esendesen ott is, örök tavaszi,
Szép orgonavirág soha el ne hervad . . .

Irtá: *Kovács Margit* 16 éves.

FÜZFATILINKÓ.

Nagyot dobbant a földnek lelke,
A jégpáncél tőle megrepedt,
Fübe-fába tavasztündére megnyitá
Az életre keltő nedveket.
Kering az élet a kéreg alatt,
Új élet dala száll a föld felett,
Füzfából tilinkót faragnak
Játékoskedvű gyermekek.

Katona Jenő.

KARCSI MEG A HARCSA.

Még a mult nyáron történt, hogy egy reggel eszébe jutott Karcsinak, hogy j lenne ebédre halpaprikást enni. Közölte is ebbeli szándékát Zsuzsa szakácsnővel.

— Hát ha az urfi hoz ebédre haza halat, én nem vagyok elrontója, megcsinálom.

Karcsi felbuzdult:

— Hozok Zsuzsa néni, még pedig harcsát, de akkorát, hogy egy is elég lesz ebédre!

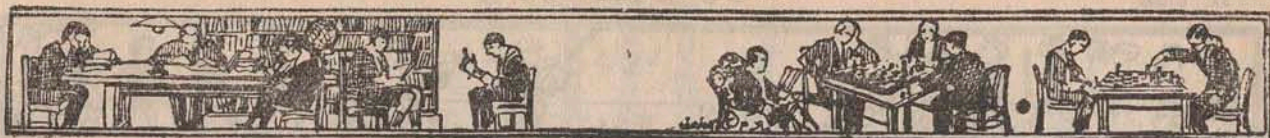
El is ment a patak partra horgászni. No lássuk, lett-e szerencséje?

Jó idő telt el az előkészületekben, meg a várakozásban. Halak jöttek, halak mentek, de egy sem kapaszkodott rá a Karcsi cimbora horgára. De ő nem vesztette el a türelmet. S lám a türelem rózsát terem. Im gyűrűzni kezd a víz és megrándul a horog.

Karcsi sem rest, egy szempillantás, emg-rántja a rudat és kinn van a harcsa. Vagy mit is beszélék! egy hatalmas pocakos béka.

A béka megvan. No de mi lesz a halpaprikással? Ebből ugyan nem csinál Zsuzsi szakácsnő ebédet.

Nem szerettem volna a Karcsi helyében lenni, mikor bemutatta Zsuzsi szakácsnőnek a zsákmányt. Hát ti?

SZERKESZTŐI ÜZENET

Teleky Dezső, Collesli. A tengeréről szóló cikkeknek csak az elejét kaptuk meg. A válaszolás sohasem rajtam mulik, inkább az időn. A meghívást a nyárra köszönöm, bár úgy tudnám rendezni a dolgaimat, hogy a nyáron lemehelek a Székelyföldre. Addig is míg levelet írhatok, szíves üdvözlétem küldöm. — Gál Lajosné, Galdul de jos. Levelének nagyon örültem. Jólesik, hogy gondja van ránk. A cikkek jönni fognak. Az egyiket részletekben hozzuk majd — így érdekesebb lesz. Szeretetteljes üdvözlétem. — Bodnár Irma, Oradea. A cikkek az illusztrációkkal együtt befutottak. Az illusztrációk jók, a gyermekek szeretni fogják, amint anyagi helyzetünk engedi, meg is csináltatjuk. A múltkori verset csupán azért hoztuk prózában, mert olyan sok helyünk nem volt rá, hogy mint verset leközöljük. Azért nem is hozunk hosszú verseket, mert kis terjedelmünk nem engedi. Az ígért levelet majd el is küldöm, de meg lehet, hogy magam hamarabb ott leszek egy nap, mint a levél. Szeretettel üdvözlöm. — Dr. B. Rafael Anna, Teius. Édes Annuskám, mikor lesz legközelebb Clujon? — Kovács Nándor, Boghis. Az arany ABC-ért két részletben küllünk pénzt. „Nem szabad torkoskodni“ c. szindarabja tanulságos, vizsgái darabnak kiválóan alkalmas. Ez a baj, hogy itt már az idén nem tudják előadni, viszont kikölesönözni meg nehéz, mivel csupán egy példányban van meg. — Székely Irma, Lila-cul de Munte. Mit csinálnak kis cimboráink? Remélhető — egynéhányat még behozol onnan? A cikk jönni fog a „Mozaikban“. — Kolozsvár József, Bára. A küldött címekre küldöttünk újságot. Kérjük ezirányban további munkásságát. Reméljük, hogy a küldött címek mind jó előfizetők is lesznek. A cikkek jönni fognak. — Borbély Annuska I. g. o. f. és Pisti III. el. o. f., Cioacra. Nagy örömet szereztek leveletekkel. Jólesett olvasgatni, hogy olyan szeretettel és érdeklődéssel várjátok mindig a kis újságot. De aztán kötelessége is van az új cimboráknak. És pedig más kislányokat és fiukat is megszerezni az Új Cimborának. Irjátok máskor is. — Gr. Béli Margit és Miklós, Diciosánmarlin. Az Új Cimbor a közel jövőben országos rajzközlésre készül; a télen érdeklődőtél Margitka, hogy lehet e még rajzokat beküldeni? Kiváltásaink állandóan mindig vannak ugy, hogy rajzokat mindig lehet beküldeni, most is közelesen. — Weres Jenőke és Böske, Brasov. A virágmagvakat megkaptátok — maholnap már nyilni fognak ugye? Aztán gondozzátok e őket? No ha kinyilnak, irjátok meg, szépek lettek e? Új kis cimborákat fi is szerezhetitek. Ha megtudjátok, hogy valamelyik pajtások szülei megrendelnék az Új Cimborát, ugy egy lapon irjátok meg az illető pontos címét, lakását s

mi majd küldjük nekik a lapot. Ugyeskedni kell Bözsike és Jenőke. De nemcsak nektek, hanem hasonlóan az összes kis cimboráknak. Csak ugy lesz belőlünk valami, ha ügyesek, élelrevalók vagyunk. — Zélig Katóka, Satu-Mare, I. el. o. f. Már ez igazán dicsegtreméltő, kis Katóka, hogy első osztályos létedre ilyen helyesen és kedvesen írtál. Az Új Cimbor a virágos kertjének te is egy kis kertésze vagy. Örömmel ápolgatód a kikelt palántákat. — Séra Piroska, III. el. o. f. Sft-Gheorghe. Amit a 12-ik számból megírtéted, az mind jó. Még most írtál először nekünk, de ezután már sokkal bátrabban fogsz írni. — Gruber Klárka, Sanislău. Leveled későn hozta a postás bácsi, azért maradt ki a válasz a múltkori postából. No kis Klárka, mit csinálnak az ottani új kis cimborák? Majd írj róluk. Anyukád üdvözlését köszönöm én is szeretettel üdvözlöm őt. — I. Labud László IV. g. o. f., Alba-Iulia. Megküldjük neked, mint alba-iuliai krónikásunknak az ottani kis cimborák névsorát, ha időd engedi, látogasd meg lassankint őket a mi nevünkben. Jó lenne, ha egymást megismeremétek és időnkint összejönnetek bélyegesere, közös olvasóórákra, közös kirándulásokra. A rajzolható kis cimborák rajzait, ha összedugdod gyűjteni jó lenne ha júniusig be tudnád küldeni. — Lutsch Vilmos IV. g. o. f., Mercurea Ciuc. Mercurea Ciuc-i krónikásunk vagy. Neked is megküldjük az ottani kis cimborák névsorát. Ha időd van rá a rajzokat összegyűjteni, küldd be június 1-ig. A portó költséget majd megtérítjük, illetőleg annnyival kevesebb előfizetési díjat küldj be. — Makó Tivadár, Resița. Csak egy paraszthajszálon múlt, hogy kitaláltam, hogy te írtad a husvétli vakáció beszámolójáról szóló levelet, mivel nem volt aláírva a neved. Szerencse, hogy azt odaírtad III. el. o. f. Aztán meg megnéztem a bélyegzőt, így aztán csak kisütöttem lassan, hogy tőled jött a levél. — Fáy Árpádka, Cicia. Szorgalmas rejtvényfejtőnk vagy, kis cimbor a. Megdicsérlek érte. — Böződi Bandi és Zuzska, Sft-Gheorghe. Köszönöm kedves meghívástokat, bizony minden vágyam az lenne, hogy ott pihenjem ki a fáradságomat köztetek a Székelyföldön, de hát nem tudom, hogy sikerülni fog-e? — Saska Pityu, Satu-Mare. Leveled beérkezett. Új rejtvényedet közölni fogjuk. — Löwy Lilike és Sári, Satu-Mare. Örültek a rejtvénynyereménynek? Remélem továbbra is jó kis cimboráink lesztek. — Biró Sándorné, Timisoara. Levelét lapzártakor kaptam. Köszönöm kedves meghívását a Zsilvölgyi Hétre. Olvastam róla, de nem hiszem, hogy lesz belőle valami s az sem biztos, hogy el tudunk oda jutni.

Szabó Dénes, Cluj. A nyári összevont számokról még nem határoztunk. Érdekes, hogy On veti fel előtünk. Köszönöm, hogy ilyen gondoskodó figyelemmel van irántunk.

FEJTÖRŐ

Sz $\frac{d\ddot{o}}{t}$

Beküldte: Öreg Góbé.

—noska, —ndre, —itusz, —dön, —erenz, —lonka,
—ándor, —dám, —ina, —emeter, —ttó, —enée.
E nevek kitöltött kezdőbetűi helyesen összerakva
a „Talpra magyar“ c. vers szerzőjének a nevét adják.

Beküldte: Weiss Bandi III. el. o. I. Salu-Mare.

Számrejtvény 1–14-ig, klasszikus magyar költő neve.

- 1, 13, 3, 6 Sätmar—szalmármegyei község.
Carei mellett van.
- 12, 7, 8 Száj része.
- 10, 11, 12 Népfaj.
- 14, 2 Kőlőszó.
- 4, 5 Kettős hangzó az ábc végéről.
- 9 Magánhangzó.

Beküldte: Nagy Buba, Szerencs.

$\frac{TO}{TA}$	Ó
-----------------	---

Beküldte: gr. Bethlen Katicza IV. el. o. I. Câmpan Turzi.

Z $\frac{g}{o}$ ora

Beküldte: Román Katóka III. el. o. I. Salu-Mare.

Nemócska—Pajtás

Beküldte: Sóllyom Fekete Pityu IV. el. o. I. Valea lui Mihai

A 11. szám megfejtése: 1. varázsló, 7. ma, 8. árok,
9. l. b., 10. ok v. n da, 12. re, 14. ág, 15. ad, 16. órás,
18. Kina, 20. cél, 21. hg., 23. évf., 24. ak, 25. Loár,
27. ae, 28. töltés, 29. na, 31. álom, 32. et, 33. Napoleon,
Függőleges: 1. valrrl, 2. rák, 3. árva, 4. zonglora),
5. s. k. d. 6. ók, 7. marocain, 10. Budapest, 13. kéve.

15. Anna, 17. ál, 19. I. E. 21. holló, 22. gátol, 25. L. O.
A. P. 26. rém(s), 30. na, 32. ne.

Ki találja ki? 1. Képoszta — szita, 2. Marc. 21-től
jun. 21-ig, 3. Augsburgi ülközel, 4. 1784—1842, 5. Satu-
mare-megyei fürdők: Bikszád, Máriavölgy, Büdössár,
Bajfalu, Mikola.

Megfejtést küldtek be: Veres Jenőke és Bözsike,
Debreczeni Gábor, Gyalay Korpos Gyula, László
Böksi, Princzinger Bandi, Derecskey Sándor és Lali,
Debreczeni Ferenc, Koós József, Ney Zsuzsika, Botos
Tíbi, Terch István. Nyertesek lettek: Koós József, Sa-
tu-Mare; László Böksi, Mercurea Ciuc; Gyalay Kor-
pos Gyula, Cluj.

A kiadóhivatal postaja

Berkesy Zoltán Oradea 50, Kovács Gyurika Loco
50, Dufkay Lajos Loco 25, Haraszthy Pali Loco 17,
Pollner Gabi Loco 50, Béres Ilonka Loco 50, Ney
Zsuzsika Oradea 50, Nagy Mária Alunis Mures 100,
Kincses Károly Zäläu 100, Daczó Erzsike Sft. Gheor-
ghie 100, Nagy Sanyika Sighet 50, Rhédey Károly Car-
rei-Mári 170, Pathay Dundi Bereu 25, Illyés Keresi
Loco 50, Csinady Margit Boghis 50, Nagy Gabicza
Loco 30, Iványi Kató Vetis 67, Kósa Gabi és Altila
Loco 43, Veréby Géza Loco 50, Hájtájer Emmi 43,
Fodor Ilonka Loco 43, Gulth Viktorka Loco 100, Szkiva
Pali Loco 43, Bartha Zsiga Loco 17, Borsy Tibor Se-
cueni 50, dr. Elekes Domokos Cristur 50, Kiss Árpád
Cernătu 50, Kató Klára 50, Fischer Lajos 50, Suta 50,
Vad Lajos 50, Rácz Annus 67, Saja Ida 43, Koncsag
Juci Mercurea Ciuc 50, gr. Degenfeld Anny Arduşaf
100, Kadeeska Piroška Bucureşti 100, Kovács Gyula
85, Szarka Laci 43, Gaesályi Sanyi 17, Pop Margareta
és Magda 50, Jónás Medi 50, Deutschenschmied Jenő
50, Renner Jolán 25, Fejes Mártonné 100, Tóth Sámuel
50, Kandell Kálmán 50, Ajtay János 170, Molnár Réka
és Ágnes Tg.-Săcuşca 50, özv. Kovács Béláné 50,
Havlin Antal Brasov 50.

Ha vásárolni mentek anyukával harisnyát, szvettert,
sapkát Salu-Maren,

SZABÓ ISTVÁN

bácsinál vegyelek.

Str. Vasile Lucaci.

Főmunkatárs: TELEKY DEZSÓ.

Uj Cimbora szerkesztősége és kiadóhivatala
Salu-Mare, P. Bratianu No. 9.

SZABADSÁJTÓ R. T. NYOMDABERLETE